

บทสรุปและขอเสนอแนะ

บทสรุป

ตั๋วเงินเป็นตราสารที่สามารถเปลี่ยนมือและมีลักษณะเป็น (negotiable instrument) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยตั๋วเงินได้บัญญัติเรื่องวิธีการโอนตั๋วเงินไว้โดยเฉพาะมี 2 วิธีคือ

1. การโอนโดยวิธีการสลักหลังและส่งมอบ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 917 วรรคแรก)

2. การโอนโดยการส่งมอบ (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 918)
การสลักหลังตั๋วเงิน คือ การที่ผู้สลักหลังตั๋วเงินจงใจแจ้งข้อความว่าสลักหลังโอนตั๋วให้ใครลงไปในตัวเงินหรือใบประจำคอกและส่งมอบให้ผู้สลักหลังไทยจะเขียนสลักหลังค่านหน้าหรือค่านหลังของตั๋วเงินหรือใบประจำคอกก็ได้ (มาตรา 919 วรรคแรก) หรือแม้จะไม่เขียนข้อความว่าสลักหลังโอนตั๋วให้ใครก็มีการสลักหลังได้โดยผู้สลักหลังเพียงส่งมอบให้ผู้สลักหลังลงบนค่านหลังของตั๋วเงินหรือค่านหลังใบประจำคอก (มาตรา 919 วรรคสอง) โดยการกระทำดังกล่าวนี้ ผู้สลักหลังมีความมุ่งหมายที่จะโอนไป ซึ่งบรรดาสิทธิอันเกิดแต่ตัวเงินนั้นให้แก่ผู้รับสลักหลัง (มาตรา 920)

บทบัญญัติและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสลักหลังตั๋วเงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 917 ถึงมาตรา 926 ส่วนใหญ่มีบทบัญญัติตรงกับ Convention Providing a Uniform Law for Bill of Exchange and Promissory Notes signed at Geneva, June 7, 1930 Chapter II.- Indorsement Article 11- Article 20 แทบจะคัดลอกคำอักษร ดังนี้

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

Uniform Law

มาตรา 917

ตรงกับ Article 11

มาตรา 919

ตรงกับ Article 13

มาตรา 920

ตรงกับ Article 14

มาตรา 922	วรรคแรก	ตรงกับ Article 12 paragraph 1
	วรรคสอง	ตรงกับ paragraph 2
มาตรา 923		ตรงกับ Article 15 paragraph 2
มาตรา 925		ตรงกับ Article 18
มาตรา 926		ตรงกับ Article 19

คงจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสลักหลังตั๋วเงินนี้
 ปรากฏประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยได้คัดลอกมาจากบทบัญญัติในเรื่อง Negotiation
 of Bills section 31 - section 38 Bills of Exchange Act, 1882 ของ
 ประเทศอังกฤษแต่ก็ได้รับอิทธิพลและแนวความคิดมาจากกฎหมายตั๋วเงินของอังกฤษอยู่ในน้อยเช่นกัน
 คงจะเห็นได้จาก

บทบัญญัติในมาตรา 917 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 8(5) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ

บทบัญญัติในมาตรา 918 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 31 (2) และ section 58(1) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882
 ของประเทศอังกฤษ

บทบัญญัติในมาตรา 919 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 32(1) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ

บทบัญญัติในมาตรา 920 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 32(6) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ

บทบัญญัติในมาตรา 922 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 32(2) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ

บทบัญญัติในมาตรา 923 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลักกฎหมายเช่นเดียวกับ
 section 8(1) และ 35 แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ

แต่อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องการสลักหลังตั๋วเงินตามประมวลกฎหมาย
 แพ่งและพาณิชย์มีลักษณะความเป็นตัวของตัวเองอยู่ คงจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา 921 และ
 มาตรา 924 ที่ปรากฏได้ร่างที่แก้ไขมาซึ่งเฉพาะในในเรื่องการสลักหลังตั๋วเงินตามกฎหมายตั๋ว
 เงินของไทยโดยเห็นแล้วว่ามีความเหมาะสมกับสภาวะสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย

จากการศึกษาและวิเคราะห์หลักกฎหมายและปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการสลักหลังตั๋วเงินซึ่งกล่าวมาในบทก่อน ๆ โดยละเอียดแล้ว สรุปได้ว่าบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้

1. บทบัญญัตินี้มีความไม่ชัดเจน บางมาตรามีการใช้ถ้อยคำเคลือบคลุมตีความได้หลายนัย จึงก่อให้เกิดปัญหาในการตีความและมีความเห็นทางกฎหมายแตกต่างกันดังจะเห็นได้จาก

1.1. ในบทที่ 2 ข้อ 1.3 เรื่องการชดเชยค่าสลักหลังประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยคงมีบทบัญญัติเอาไว้เพียงในมาตรา 905 วรรคแรกตอนท้ายเท่านั้นว่า ค่าสลักหลังเมื่อชดเชยแล้วทำให้ถือว่ามิไต่มีเลย จึงทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายที่ว่า ผู้ทรงชดเชยชื่อผู้สลักหลังคนใดคนหนึ่งออกจากตั๋วเงิน คู่สัญญาบางคนในตั๋ว เช่น ผู้สลักหลังผิดจากผู้ที่ถูกชดเชยจะหลีกพ้นความรับผิดชอบตามตั๋วเงินไปหรือไม่ และคู่สัญญาคนอื่น ๆ (นอกจากผู้ที่ถูกชดเชย) จะยังคงมีความรับผิดชอบตามตั๋วเงินต่อผู้ทรงตั๋วเงินหรือไม่เพียงใด

1.2. ในบทที่ 3 ข้อ 1 ปัญหาเกี่ยวกับการสลักหลังโดยระบุชื่อผู้รับประโยชน์ (สลักหลังเฉพาะ) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยมิได้มีบทบัญญัติในเรื่องนี้เอาไว้ชัดเจนอย่างเช่นในมาตรา 32(2), (3) และ (4) และมาตรา 34(3) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษ คงมีแต่บทบัญญัติในมาตรา 919 เท่านั้น ทำให้เกิดความเห็นทางกฎหมายแตกต่างกัน

1.3. ในบทที่ 3 ข้อ 3 ปัญหาเกี่ยวกับการสลักหลังเมื่อข้อความเชื่อถือเพราะไม่มีการรับรองหรือไม่มีการใช้เงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 924 ซึ่งบัญญัติว่า

มาตรา 924 "ถ้าตั๋วแลกเงินสลักหลังก่อนเมื่อสิ้นเวลาเพื่อคัดค้านการไม่รับรองหรือการไม่ใช้เงินนั้นแล้วไซ้รหว่าผู้รับสลักหลังยอมไต่ไปซึ่งสิทธิแห่งการรับรองตามแต่มีต่อผู้จ่าย กับสิทธิไต่เบี้ยเอาแก่บรรดาผู้ซึ่งสลักหลังตั๋วเงินนั้นภายหลังที่สิ้นเวลาเช่นนั้น

แต่ถ้าตั๋วเงินนั้นได้มีการคัดค้านการไม่รับรองหรือการไม่ใช้เงินมาก่อนสลักหลังแล้วไซ้รหว่าผู้รับสลักหลังยอมไต่ไปแค่เพียงสิทธิของผู้ซึ่งสลักหลังให้แก่คนอื่นที่มีต่อผู้รับรอง ต่อผู้ส่งจ่าย และต่อผู้ที่มิสลักหลังตั๋วเงินนั้นมาก่อนย้อนขึ้นไปจนถึงเวลาคัดค้านเท่านั้น"

จะเห็นได้ว่า ในบทบัญญัติวรรคแรก ใช้ถ้อยคำว่า.....ผู้รับสละหลัง ย่อมได้ไปสิ่งสิทธิแห่งการรับรองตามคดีกับผู้จ่าย กับสิทธิไล่เบียดเอาแก่บรรดาผู้ซึ่ง สละหลังตัวเงินนั้นภายหลังที่สิ้นเวลาเช่นนั้น และในบทบัญญัติวรรคสอง ใช้ถ้อยคำว่า... ผู้รับสละหลังย่อมได้ไปแค่เพียงสิทธิของผู้ซึ่งสละหลังให้แก่คนอื่นมีต่อผู้รับรอง คอผู้ส่งจ่าย และต่อผู้สละหลังตัวเงินนั้นมาก่อนย้อนขึ้นไปจนถึงเวลาคดีค้านเท่านั้น จึงทำให้เกิด ปัญหาข้อโต้แย้งขึ้น

1.4. ในบทที่ 3 ข้อ 6 ปัญหาเกี่ยวกับการจำหน่ายตัวผู้ถือ ประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยมิได้มีบทบัญญัติเอาไว้แจ้งชัดว่า ตราสารอันพึงของชำระ แก่ผู้ถือเป็นตราสารอันพึงของชำระตามเขาสั่งหรือ ไม่คงมีแค่บทบัญญัติในมาตรา 313 บัญญัติให้นำบทบัญญัติในมาตรา 312 มาใช้บังคับตลอดถึงหนี้อันพึงของชำระแก่ผู้ถืออันควย จึงทำให้เกิดปัญหาการจำหน่ายตัวผู้ถืออันจะใช้วิธีการจำหน่ายตามบทบัญญัติของกฎหมายมาตราใด

2. บทบัญญัติบางมาตราทำให้สิทธิของคู่สัญญาบางฝ่ายในค้ำเงินถูกจำกัดโดย ไม่จำเป็นและสมควร ทั้งจะเห็นได้จากในบทที่ 3 ข้อ 7.2 อายุความที่ผู้สละหลังฟ้อง ไล่เบียดกันเองและฟ้องไล่เบียดเอาจากผู้ส่งจ่ายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1003 ซึ่งบัญญัติว่า "ในคดีผู้สละหลังทั้งหลายฟ้องไล่เบียดกันเองและไล่เบียดเอาแก่ ผู้ส่งจ่ายแห่งตัวเงินทามห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นเวลาหกเดือนนับแต่วันที่ผู้สละหลัง เข้าถือ เอาตัวเงินและใช้เงิน หรือนับแต่วันที่ผู้สละหลังนั้นเองถูกฟ้อง" จากถ้อยคำของบทบัญญัติ นี้ว่า.....หรือนับแต่วันที่ผู้สละหลังนั้นเองถูกฟ้อง จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้น

3. บทบัญญัติบางมาตรา ไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายในเรื่องการแสวง เจตนาและหลักในเรื่องความรับผิดชอบของคู่สัญญา ทั้งจะเห็นได้จากบทบัญญัติตามความใน มาตรา 921 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายไม่ต้องการเจตนาของผู้ลงลายมือ ชื่อผู้สละหลังตัวเงินซึ่งสั่งให้ใช้เงินแก่ผู้ถือว่ามีเจตนาจะเข้าประกันการไต่เงินตามตัวหรือไม่ แลประการใด แม้เจตนาที่แท้จริงจะมีเพียงเพื่อคองการโอนตัวเงินให้แก่บุคคลอื่นออกไป เท่านั้น ก็ให้ถือว่าคองอยู่ในฐานะผู้รับอาวัลประกันผู้ส่งจ่ายทันที ทำให้เกิดปัญหาของ กฎหมายในบทที่ 3 ข้อ 4 ปัญหาเกี่ยวกับการสละหลังตัวผู้ถือว่า ผู้สละหลังตัวผู้ถือหลายคน ซึ่งต่างคองรับผิดชอบในฐานะประกัน(อาวัล) ผู้ส่งจ่ายตามมาตรา 900, 921, 940 ถ้าผู้สละหลัง คนหนึ่งได้ใช้เงินให้แก่ผู้ทรงไปแล้วและได้รับมอบตัวเงินนั้นคืนมา บุคคลผู้นั้นจะมาใช้

สิทธิเรียกร้องเอาจากผู้สละหลังคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นผู้รับอาวัลประกันผู้ส่งจ่ายด้วยก็ได้ หรือไม่ และปัญหาที่ว่าผู้สละหลังตัวผู้ถือที่ไ้เอาใช้เงินแก่ผู้ทรงและเจ้าถือเอา ตัวเงินนั้นแล้ว จะฟ้องเรียกเงินตามตัวจากผู้ส่งจ่าย ตกอยู่ภายใต้อาญาความความ มาตราใด

ขอ เสนอแนะ

เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการสละหลังตัวเงิน ผู้เขียนใคร่ขอเสนอแนะ และเห็นควรมีขอปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้คมชัดต่อไปนี้

1. ปรับปรุงบทบัญญัติใหม่มีความชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือ

1.1. เพื่อเป็นการแก้ไขความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันในเรื่อง ผู้ทรงซื้ค้ำขายมือชื่อผู้สละหลังคนใดคนหนึ่งออกจากตัวเงิน กึ่งที่ไ้กล่าวมาโดย ละเอียกแล้วในบทที่ 2 ข้อ 1.3 เรื่องการซื้ค้ำค่าสละหลัง ผู้เขียนเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องตัวเงินของไทยควรจะมีการแก้ไขปรับปรุงโดยมี บทบัญญัติเอาไว้ให้ชัดเจนเลยว่า ผู้ทรงซื้ค้ำขายมือชื่อผู้สละหลังคนใดออกเป็นการ ปลดหนี้ให้แก่ผู้สละหลังที่ถูกซื้ค้ำขายโดยสิ้นเชิง ส่วนคู่สัญญาคนอื่น ๆ ในตัวเงินยังคงต้องผูกพันรับผิดชอบอยู่ตามเนื้อความในตัวเงินนั้น เพื่อให้สมกับเจตนาของผู้ทรง(เจ้าหนี้) และเป็นข้อยกเว้นหลักกฎหมายในเรื่องลู่หน้ี้รวม

1.2. เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในบทที่ 3 ข้อ 1 ปัญหาเกี่ยวกับการสละหลังโดยระบุชื่อผู้รับประโยชน์(สละหลังเฉพาะ) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องตัวเงินของไทยควรจะมีการแก้ไขปรับปรุงโดยมีบทบัญญัติเอาไว้ให้ชัดเจน شأنองเกี่ยวกับบทบัญญัติในมาตรา 32(2), (3) และ (4) และมาตรา 34(3) แห่ง Bills of Exchange Act, 1882 ของประเทศอังกฤษดังนี้

มาตรา 32(2) ".....การสละหลังบางส่วนคือ ที่แสดง ว่าโอนเงินบางส่วนในตัวให้ผู้รับสละหลังหรือแสดงว่าไ้โอนตัวให้ผู้รับสละหลังสองคน หรือกว่านั้นขึ้นไป โดยท่านองซึ่งทางมีสิทธิในตัวท่านไม่ถือว่าเป็นการโอนตัวเงิน

มาตรา 32(3) เมื่อตัวเงินสั่งจ่ายตามคำสั่งของผู้รับเงินหรือผู้รับสลักหลังสองคนหรือกว่านั้นขึ้นไปซึ่งมีชื่อเป็นหุ้นส่วนกัน บุคคลเหล่านั้นทุกคนต้องสลักหลัง เว้นแต่คนใดคนหนึ่งจะมีอำนาจสลักหลังแทนคนอื่น

(4) ถ้าตัวเงินสั่งจ่ายตามคำสั่งของบุคคลใดลงชื่อผู้รับเงินหรือผู้รับสลักหลังไว้ผิดหรือสะกดไว้ไม่ถูก ผู้รับเงินหรือผู้รับสลักหลังจะสลักหลังทั่วไปตามข้อนี้ก็ได้ และถ้าเห็นสมควรจะเติมข้อความแสดงว่าชื่อถูกของคนเป็นอย่างไรไว้ด้วยก็ได้"

มาตรา 34(3) "บทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วยผู้รับเงิน ท่านให้ใช้บังคับโดยอนุโลมแก่ผู้รับสลักหลังเฉพาะ"

1.3. เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในบทที่ 3 ข้อ 3 ปัญหาเกี่ยวกับการสลักหลัง เมื่อตัวขาดความเชื่อถือเพราะไม่มีการรับรองหรือไม่มีการใช้เงินตามมาตรา 924 เนื่องจากการไขถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นปัญหาให้เกิดข้อโต้แย้งขึ้น ผู้เขียนเห็นว่า บทบัญญัติในมาตรา 924 ควรแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติตามความในวรรคสองเสียใหม่ โดยแก้ถ้อยคำว่า "..... ยอนขึ้นไป....." เป็น "..... ยอนลงมา....." และบัญญัติข้อความเพิ่มลงไปเลยว่า การสลักหลังภายหลังการทำคำค้ำคานการไม่รับรองหรือไม่จ่ายเงินแล้วให้ถือว่ามีผลเป็นเพียงการโอนสิทธิเรียกร้องสามัญเพื่อทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้รับโอนตัวเงินมาภายหลังที่ตัวขาดความเชื่อถือและได้มีการทำคำค้ำคานการไม่รับรองและไม่ใช้เงินแล้วจะไม่ได้รับความคุ้มครองตามมาตรา 916 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 916 จะไม่นำมาใช้กับผู้รับโอนที่ได้รับสลักหลังมาในกรณีเช่นนี้

1.4. เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาในบทที่ 3 ข้อ 6 ปัญหาเกี่ยวกับการจำหน่ายตัวผู้ถือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยควรจะมีการแก้ไขปรับปรุงโดยมีบทบัญญัติเอาไว้ให้ชัดเจนเลยว่า ทรสารอันพึงต้องชำระแก่ผู้ถือเป็นทรสารอันพึงต้องชำระตามคำสั่งซึ่งการจำหน่ายตัวผู้ถือจึงต้องทำตามบทบัญญัติวิธีการจำหน่ายตัวเงินตามมาตรา 926 ประกอบกับมาตรา 751 ป.พ.พ. กล่าวคือ ของมีกรรมสลักหลังตัวผู้ถือนั้นให้ปรากฏการจำหน่ายและการจำหน่ายจะต้องเขียนข้อความลงไปว่า

"ราคาเป็นประกัน", "ราคาเป็นจำนำ" หรือข้อกำหนดอย่างอื่นใดอันเป็นปริยายว่า จำนำ การจำนำตัวผู้ถือจึงจะสมบูรณ์โดยไม่ว่าจะมีการบอกกล่าวลูกหนี้แห่งตราสารอีก แต่อย่างไร

2. ปรับปรุงบทบัญญัติให้สิทธิของคู่สัญญาในตั๋วเงินถูกจำกัดโดยไม่จำเป็น และสมควร เพราะตามความในบทบัญญัติมาตรา 1003 ที่ว่า ".....กำหนดให้มีให้ ฟ้องคดีเมื่อพ้นเวลาหกเดือน..... หรือนับแต่วันที่ผู้สลักหลังนั้นเองถูกฟ้อง" ตามปัญหาในบทที่ 3 ข้อ 7.2 อายุความที่ผู้สลักหลังฟ้องไล่เบี้ยกันเองและฟ้องไล่เบี้ยเอา จากผู้สั่งจ่ายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1003 จะเห็นได้ว่ากฎหมาย ใ้โดยผู้ถือกำหนดอายุความไว้มาก คือ เพียงหกเดือนโดยให้มีผลเริ่มนับอายุความตั้งแต่วันที่ผู้สลักหลังนั้นถูกฟ้อง ซึ่งไม่เป็นธรรมแก่ผู้สลักหลังที่ถูกฟ้องที่มีทางต่อสู้คดีกับผู้ทรงได้ จริงอยู่แม้ผู้สลักหลังต่อสู้คดีไปแล้วแต่ ซึ่งคดีขาดอายุความตามมาตรา 1003 นี้ บทบัญญัติ ของกฎหมายพอจะมีทางออกเอาไวบ้างก็ตามในมาตรา 1005 ป.พ.พ. กล่าวคือ ก็ยัง อาจฟ้องบังคับตามหนี้เดิมได้ เพราะหนี้เดิมยังไม่ระงับแต่ยังไม่เป็นธรรมแก่ผู้สลักหลังที่ ถูกฟ้องอยู่ก็ เพราะหนี้เดิมอาจไม่มีก็ได้ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้สลักหลังที่ ถูกฟ้องและเป็นกรณีให้สิทธิของคู่สัญญาในตั๋วเงินถูกจำกัดโดยไม่จำเป็นและสมควร ผู้เขียนเห็นว่า ตามความในบทบัญญัติมาตรา 1003 นี้ ควรจะมีการแก้ไขเสียใหม่โดยตัด ข้อความในบทบัญญัติมาตรานี้ที่ว่า ".....หรือนับแต่วันที่ผู้สลักหลังนั้นเอง ถูกฟ้อง" ออกเสีย

3. ปรับปรุงบทบัญญัติให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายในเรื่องการแสวงหาและ หลักในเรื่องความรับผิดชอบของคู่สัญญา เพราะตามความในบทบัญญัติมาตรา 921 ที่ว่า "การสลักหลังตัวแลกเงิน ซึ่งสั่งให้ใช้เงินแก่ผู้ถืออื่นนั้น ย่อมเป็นเพียงประกัน(อาวัล) สำหรับ ผู้สั่งจ่าย" จากบทบัญญัติมาตรา 921 นี้ ผู้สลักหลังตัวผู้ถือตกอยู่ในฐานะเป็นผู้รับอาวัล ประกันผู้สั่งจ่ายโดยผลของกฎหมายจึงทำให้เกิดปัญหา ผู้สลักหลังตัวผู้ถือหลายรายซึ่งตกอยู่ใน ฐานะผู้รับอาวัลประกันผู้สั่งจ่ายคนเดียวกัน ผู้สลักหลังตัวผู้ถือคนหนึ่งได้ใช้เงินให้แก่ ผู้ทรงไปแล้วและรับมอบตัวคืนมา บุคคลผู้นั้นจะมาใช้สิทธิเรียกร้องเอาที่ผู้สลักหลังคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นผู้รับอาวัลประกันผู้สั่งจ่ายด้วยกันหรือไม่ และจะฟ้องเรียกร้องเงินตามตัวเอา จากผู้สั่งจ่าย ตกอยู่ภายใต้บทบัญญัติอายุความมาตราใด คงปัญหาที่ใดกล่าวมาแล้วใน

บทที่ 3 ข้อ 4 ปัญหาเกี่ยวกับการสลักหลังด้วยวิธี เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหานั้น ผู้เขียนเห็นว่า บทบัญญัติในมาตรา 921 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ควรจะมีการยกเลิกเสีย ซึ่งมีผลทำให้ผู้สลักหลังด้วยวิธีที่ได้ใช้เงินให้แก่ผู้ทรงไปแล้วและรับมอบตัวคืนมา สามารถใช้สิทธิได้เช่นเอาแก่ผู้สลักหลังคนอื่น ๆ ที่มีความซื่อสัตย์อยู่แล้วก่อนคนไร้ความสามารถ 900, 914, 967 วรรคสาม ป.พ.พ. และสามารถฟ้องเรียกเงินตามตัวเอาจากผู้ส่งจ่ายได้ ภายใต้อายุความมาตรา 1003 ป.พ.พ. และควรจะมีบทบัญญัติไว้ห้ามองเกี่ยวกับมาตรา 56 แห่ง

ของอังกฤษที่ว่า "เมื่อบุคคลใดลงลายมือชื่อในข้อความในฐานะอื่นนอกจากเป็นผู้ส่งจ่ายหรือผู้รับรอง ท่านว่าบุคคลนั้นมีความรับผิดชอบผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมายในฐานะเป็นผู้สลักหลัง" เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหานี้ บุคคลภายนอกที่ลงลายมือชื่อค้ำหลังข้อความโดยผู้ลงลายมือชื่อไม่มีสิทธิในข้อความที่มีความรับผิดชอบในฐานะเป็นผู้สลักหลัง ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับหลักในเรื่องการแสวงเจตนาและไม่ทำให้ผู้ทรงเสียประโยชน์

ขอเสนอแนะทั้ง 3 ประการดังกล่าว เห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยควรจะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงโดยเร็วเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นและที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต